

Θέατρο

Βρετανία Κλ. Όντετς «Χαμένος Παράδεισος»

Ο «Χαμένος Παράδεισος» είναι το καλύτερο έργο που είδαμε φέτος από τη σκηνή της Βρετανίας. Είναι μια σύνθεση από το δράμα των μικροαστικών στρωμάτων της Αμερικής που διαλύονται απ' την άνοδο του μεγάλου βιομηχανικού κεφάλαιου. Ο Όντετς έχει μονάχα ξέρει να διαπιστώνει σωστά τις αιτίες του δράματος αυτού, μα ξέσει ακόμα και να δραματίζεται τη λύση του. Έτσι, έστω και αν στο τέλος δέ δίνει μια λύτρωση οργανική στο έργο του, ωστόσο δέ μας αφήνει στο μοιραίο αδιέξοδο ή και στο μεταφυσικό δραματισμό που τόσο πολύ μας έχει συνηθίσει το νεώτερο αμε-

ρικανικό θέατρο. Το έργο το χαρακτηρίζει μια γοργή έναλλαγή σκηνών που πλάθουν σιγά σιγά μια σύνθεση καταστάσεων και δημιουργούν μια ατμόσφαιρα. Οί τύποι του είναι ζωντανοί, θγαλμένοι απ' τη πραγματικότητα.

Τά ελαττώματα που θάχε νά παρατηρήσει κανείς στο έργο είναι ένας ρητορισμός που ξεπερνάει τά όρια της άνεχτικότητας στο ρόλο του κυρ-Πάικ (Θαλής Τρικκιανός) ακόμα ή έλλειψη δυνατών συγκρούσεων στη τρίτη πράξη που θά κορυφώναν τό δράμα.

Ο σκηνοθέτης Γ. Σεβαστίκογλου ακολουθώντας σωστό δρόμο στην έρμηνεία του δέν πρόσβαλε υπερτροφικά τήν ατμόσφαιρα απ' τις έκάστοτε εικόνες, μα κράτησε τό έργο στη ρεαλιστική γραμμή του.

Δύο πράγματα στάθηκαν μονάχα άσχημα.

Έκείνο τό πρόχειρο σκηνικό που ήταν δλωσδιόλον έξω απ' τό πνεύμα του έργου και τό κωμικό άγαλματάκι, (έφόσον δέν ήταν άπλό διακοσμητικό στοιχείο, μα στηρίχτηκαν πάνω του τρείς σκηνές έπρεπε νά προσεχτεί).

Ο Α!μ. Βαάκης μάς έδωσε τό Λέο Γκέρντον τό κομμό τής οικογενείας.

Ο Γ. Παπάς έδωσε μέ μεγάλη έπιτυχία ρόλο του Γκάς Μίκας.

Από τους νέους ήθοποιούς ξεχώρισε ο Γ. Μαρίνος στο ρόλο του Τζούλιο. Ο Δ. Μήλας ένθω στην πρώτη πράξη έδειξε πώς έπιασε τό ρόλο του Μπέν στη δεύτερη άπέτυχε έντελώς νά τον έλοκληρώσει. Καλοί στους ρόλους του ήταν ακόμα οί Α. Χατζη-κρυόρης, Γ. Απσταλίδης, Θ. Μορίδης, Γ. άμα-σιώτης, Δ. Ίωάννιδου και Ν. Βασταρδής.

Κ. ΚΟΙΖΙΑΣ